

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπασι ἡ δὲ, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

τὸ **Μὴ Χάνεσαι** θὰ ἐκδίδηται **πεντάκις** τῆς ἐβδομάδος, ἤτοι **Δευτέραν, Τετάρτην, Πέμπτην, Παρασκευὴν** καὶ **Κυριακὴν**. Τὰς τέσσαρας πρώτας ἡμέρας θὰ δίδηται εἰς πώλησιν τὸ ἑσπέρας, κατὰ τὰς 4—5 μ. μ. τὴν δὲ Κυριακὴν τὸ πρωί.

Οὕτω θὰ κατορθώσωμεν νὰ τελειώσωμεν ὀγκλιγορώτερα τὸν περίφημον **Λυκογιάννην** χάριν τῶν ἀνυπομονούντων ἀναγνωστῶν του.

'Ἡ προσθήκη ἐνός ἑτι φύλλου οὐδεμίαν αὐξήσιν τῆς συνδρομῆς ἐπιφέρει.

ΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ

Θέαμα, τὸ ὁποῖον ἀλλαγῶ συνηθέστατα προσφερόμενον εἶναι πηγὴ τῆς μεθυστικωτέρας ἀπολαύσεως, τῶν φανατικωτέρων στοιχημάτων, καὶ τῆς ἐπιτηδειοτέρας πολλακίς κυβείας, θέαμα τόσῳ εὐγενές, ἵπποτικόν, ἀνδρώδες, ὑπερήφανον, δὲν ἠδύνατο ἢ μετὰ ἐξαιρέτου ἀνυπομονησίας νὰ ἀναμένηται ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν κοινοῦ καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν του ὑπέτρεφεν ἢ τε καθ' ἑαυτὴν πολυτέλεια τοῦ θεάματος, ἄστυ ἠθους ἔτι παρ' ἡμῖν, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἔκτακτος πολυτέλεια ἐν ταῖς πρό πολλοῦ ἀναγγελίαις καὶ τῷ δημοσιευθέντι περὶ τὴν πρωίαν τῆς Κυριακῆς προγράμματι, μετὰ παρισινῶν κατηρητισμένῳ ζήλου καὶ ἐπιτηδεύσεως. Φυσικὰ ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα, ὁ *Δαγοβέρ*, ὁ *Ταλιμαρ*, ὁ *Νιρούτσι*, αἱ περιγραφαὶ τῶν κελήτων, οἱ σημειούμενοι ζωγραφικαὶ ἱματισμοὶ τῶν ἀναβατῶν, τὰ βραβεῖα, ἦσαν τόσον ὀρεκτικὰ εἰς τὴν πείναν τῆς περιεργίας. "Ἐπειτα πάντοτε καὶ ἡ ἀπλουστερά θεὰ εὐστόχου ἵππηλάτου ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κινή τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον παντός, ἀπὸ τῶν μᾶλλον ἀριστοκρατικῶν μέχρι τῶν δημοκρατικωτέρων ὀρέξεων, ἀπὸ τῆς μᾶλλον ἀφελούς μέχρι τῆς ἐμβριθεστέρως φύσεως ὅταν ὑπερήφανος ἵππευς διέρχεται τῆς ὁδοῦ, εἶδετε πολλακίς πῶς πάντες στρέφοντες ἴστανται παρακολουθούν-

τες ἐκεῖνον ἐμφρόντιδες· στρέφει καὶ ἡ κόρη καὶ ὁ ἱερεὺς, ὁ ποιητὴς καὶ ὁ κλητὴρ, ὁ Ἀρειοπαγίτης καὶ ὁ ἐργάτης.

Οὕτω λοιπὸν κατὰ τὴν πρωίαν τῆς Κυριακῆς ἠγέρθημεν μετὰ τῆς προσδοκίας τῆς μεταμεσημβρινῆς ἀπολαύσεως· ἀνεγινώσκομεν τὴν *Ἐφημερίδα*· ἐζητοῦμεν πληροφορίας οἱ ἀδαέστεροι περὶ τινῶν ἐν τῷ προγράμματι λεπτομερειῶν, παρῶδόμεν οἱ μᾶλλον φιλοσκώμονες τὰ ἐν αὐτῷ, ἀλλ' οἱ περισσότερον τὴν φαιδρότητα ἐξεγείροντες ἦσαν οἱ ἔχοντες τὴν ἀπλότητα νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι τὸ πρωτόν ἤδη ἤκουον περὶ ἵπποδρομιῶν τελεσθησομένων ἐν Φαλήρῳ. Ἐν τούτοις ὑπὸ τὴν κοινὴν προσδοκίαν ἐλάνθανεν ἡ ἀνησυχία, ἕνεκα τῆς βορρινῆς ἀγριότητος τῆς ἀτμοσφαιρας, μαῦρα καὶ ἀπειλητικὰ συναγερούσης σύννεφα· καὶ ἡ ἀνησυχία ἐπετείνετο, ὅσῳ ἐπετείνοντο καὶ ἐκεῖνα. *Θὰ γίνουρ ; δὲν θὰ γίνουρ ;* ἤκούετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

'Ἄλλ' ὅσῳ τὰ νέφη συνεπυκνῶντο ἐπὶ τοῦ αἰθέρος, τόσῳ συνεποκνοῦτο καὶ τὸ πλῆθος ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, ἀναμένον νὰ κατέλθῃ εἰς Φάληρον. Ἦτο 1 1)2 μετὰ μεσημβρίαν· καὶ ὅταν ἐφθασεν ἡ ἀμαξοστοιχία διὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς ἀναμένοντας, λυσώδῃς ἦτο ὁ συγκροτηθεὶς ἄγων, ἀπὸ τῶν μόχθων τοῦ ὁποῖου ἐσώθη ὁ ὑποπαινόμενος δι' ὄλης ἐξαιρητικῆς εὐνοίας τῆς τύχης, μόνος ἐπιτυχῶν ἀμαχητὶ τὴν θέσιν του. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκίνησεν ὁμοῦ μετὰ τὰς πρώτας ψεκάδας τῆς βροχῆς καὶ μετὰ τὰς εἰκασίας τῶν ἐντὸς ἐστιβαγμένων περὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ θεάματος· οἱ στερούμενοι ὀμβρελλῶν ὑπέβλεπον μελαγχολικῶς τοὺς ἔχοντας τοιαύτας, οἵτινες πάλιν ἐφαίνοντο φλεγματικώτερον θεωροῦντες τὰ πράγματα· ἡ χλόη τῶν Ἀττικῶν ἀγρῶν, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἐαρινῇ θαλερότητι κατεστίλθου τὸ πράσινον τῆς εἰς τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς· καὶ ἡ συνηθεστάτη αὐτῇ ἀντίθεσις ἦτο τόσῳ περίεργος ἄσ' ἑτέρου : τὸν οὐρανὸν τὸν πλούσιον νὰ τὸν βλέπῃς μολυβδίνον καὶ τὴν γῆν, τὴν πτωχὴν, σμαραγδίνην.

*

'Ἀψηφούντες τὴν βροχὴν οἱ κατερχόμενοι σπεύδουσι νὰ καταλάβωσι θέσεις, οἱ μὲν ἐν τῷ μεγάλῳ ἐσωτερικῷ περιβόλῳ, οὗ τινος περιφέρεια εἶνε τὸ κυκλοτερές στάδιον τῶν διαγωνισθησομένων, οἱ δὲ μᾶλλον προνομιοῦχοι ἕνεκα τοῦ πενταδράχμου εἰσιτηρίου των, χωροῦσι δεξιόθεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοῦ σταδίου ἰδιαιτέρου κληθέντος περιβόλου, ἐνθα ἀνυψοῦνται καὶ τὰ δύο εὐρέα θεωρεῖα, ἔχοντα ἐν μέσῳ αὐ-

των ως περιποιητικοί *καβαλλέροι* επίσημον δεσποινίδα, τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον, διὰ σημαίων καὶ καταλλήλων ἐμβλημάτων ἐπεσκευασμένον· ὀλίγω πέραν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, ζῦλινον περίφραγμα, ἐν ᾧ ζυγίζονται οἱ ἀγωνιζόμενοι, καὶ πέραν ἀκόμη οἱ σταῖλοι. Ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου ἤγερθη τὸ δρύφρακτον, ἐφ' οὗ παραμένουσιν οἱ Ἑλληνοδίκαι, ἀπέναντι δὲ ἐκείνου ἐπὶ μακροῦ ἴστού ἡ ἑλληνικὴ σημαία σμειοῦσα τὸ τέμα τῆς πορείας. Τὸ στάδιον διαιρεῖται διὰ πασσάλων εἰς δύο μέρη: τὸ τοῦ ἐπιπέδου δρόμου καὶ τὸ τοῦ δρόμου μετ' ἐμποδίων. Δεξιὰ τῶν θεωρείων ὑπὸ περίκομφον σκηνὴν σημαιοστόλιστον παρεντίθενται τὰ ἀπαραίτητα τερφιλάργγια καὶ ἀναψυκτικά· Ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ σταδίου ζύλινα διαφράγματα συγκρατοῦσι τοὺς θεατάς, οἵτινες ὀλονὲν προσέρχονται, προσέρχονται, καταλαμβάνοντες θέσεις ἐν τῷ ἐσωτερικῷ περιβάλλῳ ὅστις ὅμως εὐρύτατος τὴν ἔκτασιν πολλῶ ἀπέχει τοῦ νὰ πληρωθῆ, εἰ καὶ Ἄθῃναι καὶ Πειραιεῖς ἀθροῖαι συρρέουσι καὶ πᾶσα ἡ συντεχνία τῶν ἀμαξηλατῶν παρευρίσκειται.

Δεσποινίδες καὶ δεσποιναι, τινὲς ἐν ἐξαιρετικῇ πανηγυρικῇ περιβολῇ, πληροῦσι τὰς πλατείας σειράς τῶν ἀμφιθεατρικῶν θεωρείων, πλειοψηφούσης ἐνίοτε τῆς χάριτος καὶ τῆς φιλοκαλίας. Καὶ εἶνε ἡ παρουσία των ἡ μυστηριώδης, ἀλλὰ ἡ ἰσχυροτέρα ἐμφύχσις ἔσω τῶν φιλοτιμῶν, ἵπποτων, αἵτινες τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἀντλοῦσιν ἤδη ἐκ τῶσων περικαλλῶν βλεμμάτων προσηλωμένον ἐπ' αὐτῶν, καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν πάλιν περικαλλῶν βλεμμάτων τὸ γλυκύτερον τῆς νίκης ἐπαθλον θὰ λάβωσιν. Ἀλλὰ καὶ πρακτικώτερον βραβεῖον ἀναμένει, ἐκτὸς τῶν τριῶν χιλιοδράχμων τοῦ δῆμου, τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τοῦ ἥρωος τῆς ἐορτῆς κ. Πάλλη, νὰ ἀμείψῃ τὸν νικητὴν εἰς τὸν μετ' ἐμποδίων δρόμον. Τὸ βραβεῖον εἶνε καλλιτεχνικώτατον ἀγαλμάτιον ἐξ ὀρειγάλκου, παριστῶν ἔφιππον Ἄραβα, κρατοῦντα ἰέρακα· ἀνάκειται δὲ ὑπαίθριον ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ περιβάλλῳ ἐπάνω εἰς βωμόν σηματοδοκτον, στριζόμενον ἐπὶ ἐρυθρᾷς βελουδίνης βάσεως. Καὶ ταξιδεύει ἡ ἐρεθισθεῖσα φαντασία μου εἰς τοὺς σκιαυγεῖς τοῦ μεσαιωνικοῦ ἵπποτισμοῦ—διότι ἔχομεν καὶ τώρα ἵππους. . . τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ τοῦ Σωτήρος— χρόνους, καθ' οὓς πολλῶ ἀπλούστερον δῶρημα δεσποίνης: ἐν ἄνθος ἢ ἐν χειρόκτιον, ἦτο τὸ ἐπαθλον ὄχι ἀπλῶς ἵππικῶ, ἀλλὰ τῶν αἵματηροτέρων ἀγῶνων.

*

Διὰ κωδονοκουσίας ἀγγέλλεται ἡ ἐναρξίς ἐκάστης ἵπποδρομίας, ἐξ τῶν ἀριθμῶν ἀπασῶν. Ἦδη ἀναφαίνονται οἱ πρῶτοι ἵπποι, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, φέροντες καὶ τοὺς θεατρικούς αὐτῶν ἀναβάτας, οἵτινες ἐν μέσῳ τῆς συγκινήσεως τῶν θεατῶν ὀδηγοῦσιν αὐτοὺς ἡμέρα εἰς τὴν ἀρετηρίαν τοῦ δρόμου. Συγχρόνως δὲ κάμπτόμενα ὑπὸ ἡλιακᾶς τινος ἀκτίνας τὰ ἀκαμπτα νέφρη προσιωνίζονται τροπὴν ἐπὶ τὰ κορίττω τοῦ καιροῦ, ἡ ἀπροσδόκητος δὲ αἰθρία ὑπενωμιζέει ἐκ τῆς Νάνας τοῦ Ζολᾶ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο κεφάλαιον τοῦ Ἴπποδρομίου, ἐνθα αἱ ἀκόλουθοι γραμμαὶ, κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Φλίδξ, δύνανται νὰ γραφῶσι καὶ διὰ τὴν προχθεσινὴν πανήγυριν: «Ἀπὸ τινος ἤδη ὥρα εἰς ἡλίου εἶχεν ἐκλίπει, φῶς ἡμέρας σκιερὸν ἡμαῦρου τὸ πλῆθος· ἡγέρθη ἀνεμος, θύελλα αἰφνιδία, παχεῖα σταγόνες ραγδαίως κατέπιπτον. . . Ἀλλ' ἰδοὺ ἤδη παρήλθε τὸ σύννεφον, ὁ ἥλιος ἠκτινοβόλοι ἐν τῇ ὕδατοκόνει, ὡς εἰπεῖν, ἦτις μετεωρεῖτο ἐτι. Σχίσμα κυανοῦν ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ νέφους φερόμενον ἦδη ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου ἄνωθεν. Χαρὰ Θεοῦ ἐνόμισες ἐπεχύνετο μετὰ παιγνιδῶν παρέκβασιν προκαλοῦσα

τοὺς γέλωτας τῶν γυναικῶν ἐξασφαλισθεῖσῶν· καὶ ἡ χρυσὴ λάμψις τοῦ ἡλίου, ἐν τοῖς ρωθωνισμοῖς τῶν ἵππων, ἐν τῇ ἀναταραχῇ καὶ τῇ συναναμιγῇ τοῦ καταβρεχομένου πλήθους, ἐκτινάσσοντος ἐπάνωθεν τοῦ τῷ ὕδαρ, καταφεγγῇ παρίστα τὴν γλῶσιν ἀποστάζουσαν ἀδαμαντίνους κόκκους ὕδατος.»

Καὶ συναρπαζόμενος ὑπὸ τῶν Ζολαδικῶν ἀναμνήσεών μου φαντάζομαι ἐν τῷ ἀπαστράπτοντι καὶ ἀησύχῳ διασειομένῳ ἐκεῖνῳ ὄγκῳ τῶν ὀχημάτων, μεταξύ τῶσων γυναικειῶν μορφῶν, αἵτινες προκύπτουσι ὀρθαί ὑπερᾶνω τοῦ λοιποῦ πλήθους, περιέρδον πλανᾶσαι βλέμμα, ἀνακαλύπτω καὶ μίαν ἀπὸ τὰς προκομμένας ἡρωίδας του, τὴν Τατάν Νενέ, τὴν Ροζάν Μινιῶν, καὶ τῆς Νάνας τὴν προκλητικὴν κυανομέταξον ἐσθῆτα ἐπὶ τοῦ ἀργυροτεύκτου αὐτῆς λανθῶ ἐν τῷ συγκεχυμένῳ ἐκεῖνῳ ψιθύρῳ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τῆς περιεργείας φαντάζομαι, ὅτι ἀκούω στοιχήματα καὶ προσφοράς ἀεικινήτων στοιχηματοπλόκων, καὶ ἀναμένω νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα ἵππευομένη ὑπὸ τοῦ Πρίτσου ἡ Νάνα, ἡ φορβᾷς Νάνα, ἀκατάξανθος ὡς ρούσα γυνή, στίλπνῃ ὡς λίρα ἄρτι ἐκκοπεῖσα, βαθυλὴ τὸ στήθος, ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν λεπτῇ, ἐπιμήκης τὴν ῥάχι, ἀνήσυχος, νευρώδης.»

Ἄλλ' ἡ πραγματικότης, ἀντὶ τῶν παρακρούσεων αὐτῶν, ἐπιδεικνύει μοι ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν σεμνάς καὶ περικόμψους Κυρίας καὶ κοράσια, ἀντὶ τῶν παρισινῶν ἑταιρῶν, ἀντὶ δὲ τῶν μανιδῶν στοιχηματοθετῶν, τὸν μανιδῶς ὑπὲρ τῆς τηρήσεως; τῆς τάξεως ἀγωνιζόμενον πρόεδρον τῆς Ἴππικῆς ἑταιρίας, τὸν Ἀράκον τοῦ ἵπποδρομίου, ὡς τὸν ἀπεκάλεσεν εὐφυῆς Κύριος, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους: κατορθώσαντα νὰ ἀνυρῆσῃ αἰτίαν κραυγῶν, διατρέχοντα τὰς παραδοξότερας βαθμίδας τῆς φωνητικῆς κλίμακος, καὶ ἀναπληροῦντα καὶ διευθυντὴν καὶ κλητῆρα, καὶ χωροφύλακα, καὶ ἐμιλοῦντα πρὸς τὸν βασιλέα περὶ. . . τοῦ μπάτσου του, καὶ δὲν συμμαζεύεται Ἄντὶ δὲ Νάνας καὶ Πρίτσου, ὁ θρίαμβος τῶν ἀγῶνων εἶνε ὁ **Δαγοβέρ**, καὶ ὁ κ. Σταμάτιος Μπουτούρης.

Ἐκτὸς τῶν δρόμων τῶν ὑπαξιοματικῶν, περὶ ὧν κατωτέρω, τρεῖς ἦσαν αἱ διὰ τὰ τέσσαρα βραβεῖα ἵππηλασῆαι, ἐν αἷς διηγωνίσθησαν πέντε ἵπποι ἐν ὄλῳ: Δις ὁ **Δαγοβέρ**, τριετὴς πυρρὸς πῶλος, μακρόπους, δις ὁ **Ταλισμάν**, περίκομψος ψαρρὸς κελῆς, νικητὴς ἐν τῷ τρίτῳ ἀγῶνι, καὶ ἁπασὶ ὁ **Βέης**, ἀτυχεῖς ἐν τῷ πρώτῳ, καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ, ὁ καίτοι **Ἀρόμων**, εἰς τὸν δρόμον ἀπομείνας, καὶ ὁ **Νεφελέξ** καὶ ὁ **Νινοῦτσιο** δις. Ἐν τῷ πρώτῳ ἀγῶνι νικᾷ ὁ **Δαγοβέρ**, μόλις ὑπερβάς τὸν **Νεφελέξ**· ἐν τῷ δευτέρῳ, πάλιν ὁ **Δαγοβέρ** εὐκόλως: κατισχύει τοῦ **Νινοῦτσιο**· ὁ μᾶλλον ἀξιοθέατος ἀγῶν ἦτον ὁ τρίτος, μεταξύ **Ταλισμάν** καὶ **Νινοῦτσιο**, ἐλαυνομένων ὑπὸ τῶν κ. Α. Σούτσου καὶ Ἐμμ. νοῦλ Βαλτατζῆ. Χύνονται ὁμοῦ ἀστραπηδόν, καὶ παραπλευρῶς ἐπὶ τι διάστημα συγγέονται μακρόθεν τὰ ἐρυθροκύανα τοῦ ἵππηλάτου τοῦ **Ταλισμάν** σήματα μετὰ τῶν βυσσινοφαιούχρων τοῦ ἐτέρου· ἀλλ' ἰδὲ ὁ **Νινοῦτσιο** προσέβη· θὰ νικήσῃ· ὄχι τὸν καταφθάνει ὁ λευκὸς **Ταλισμάν**, χωρῶσι πάλιν ὁμοῦ πρὸς στιγμὴν, καὶ μόλις εἰς τὸ τέμα τοῦ Σταδίου ὁ δευτέρος τὸν ξεπερνᾷ κατὰ μίαν κεφαλὴν.

Ἐνθά ὑπαξιοματικῶν διαγωνίζονται εἰς τὸν πρῶτον δρόμον των, ἐκ τε τοῦ ἵππικῶν καὶ πυροβολικῶν· ἕκαστος διακρίνεται ἐκ τῆς διαφοροχρότου ταινίης, ἢν φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους· ὡραία εἶνε ἡ θέα των, τρεχόντων πάντων ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς· ὁ φέρων τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν κατορθοῖ νὰ προσπεράσῃ! ὁ **κόκκινος!** ὁ **κόκκινος!** φωνάζει τὸ πλῆθος,

ἔτοιμον ἐκεῖνο νὰ χειροκροτήσῃ· πλησιάζουσιν· ὅτε ὁ τελευταῖος ἀπομένον κιτρινοχρῶς τὴν ταινίαν ὑπαξιοματικῶς τοῦ πυροβολικῶ δι' αἰχμηδίας γοργότητος ἀναφαίνεται νικητὴς. Ἄλλ' εἰς τὸν τρίτον καὶ κρίσιμον ἀγῶνα, ἐνῶ πολεμεῖ πρὸς τὸν τοῦ δευτέρου τρεξίματος συννικητὴν του, καταπίπτει μετὰ τοῦ ὀλισθήσαντος ἵππου του, καὶ οὕτω μόνος καταφθάνει εἰς τὸν πρὸς τὸν ὄρον ὁ θαυμάσιος ὁ μὲ τὴν λευκὴν ταινίαν ὑπαξιοματικῶς τοῦ ἵππικῶ.

*

Καὶ οὕτως ἐληξαν αἱ ἵπποδρομίαι μας. Αἱ ἀμαζαὶ παραλείνουσιν ἐν μακροτάτῃ σειρᾷ, ἀναχωροῦσαι· ἡ πλυθὺς δὲ τῶν θεατῶν μερίζεται· ἄλλοι μὲν ἐνεδεδούουσι νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῆς ἀναμενομένης σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας, ἄλλοι δὲ, οἱ πολυπληθέστεροι καὶ ραθυμώτεροι, διαχύνονται ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς παραλίας, ἐνθα δευτέρα πανήγυρις, περιπατητικὴ ἐκεῖνη, αὐτοσχεδιάζεται. Ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου ἡ ἀποψὶς εἶνε θελακτικὴ: ἀπ' ἐδῶ ἡ θάλασσα τοῦ Φαλήρου, ἐκτάκτος ἀκμῶν καὶ ἀπαλλῆ πέραν ἢ πρὸς τὸν Πειραιᾶ ὁδὸς λευκάζουσα ἐν μέσῳ τῆς λοιπῆς πρασινάδας· ἀπ' ἐκεῖ περιχαρῆ παιδάκια ἐπαναλαμβάνοντα μετὰ τὰ ἀλογάκια τοὺς ἵππικὸς ἀγῶνας· ἀπ' ἐκεῖ φρικωδῶς συνθλιβόμενοι καὶ γρονθοποτούμενοι διὰ μίαν θέσιν ἐντὸς τοῦ βαγονίου· καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ ὥρα τοῦ ἐσπερινοῦ λυκαυγυῶς,

Ἄρθρον ὥρα καὶ ἡμάτων,
 Γιῶθρον, μύρων, φιλημάτων,
 Καθὼς ἡ θεωρίμων κλίνη.

Ἐνουλουλοῦ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τί ἐκτακτος; δεξιότης τοῦ κ. Τρικούπη. Ἐνθυμείσθε ποῖον σάλον εἶχε διεγείρει μεταξύ τῶν τάξεων καὶ τῆς συμπολιτεύσεως καὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς ληξάσης συνόδου διαλαληθεῖς ὡς ἐπικείμενος διορισμὸς τοῦ βουλευτοῦ Σύρας κ. Σκουλούδη ὡς πρεσβευτοῦ ἐν Μαδρίτῃ. Ὁ εὐφυῆς πρωθυπουργὸς ὠπισθοδρόμησεν. Εἶπεν: ἂς παρῆλθῃ ἡ ὀργὴ Κυρίου. Καὶ ὀργὴν Κυρίου ἐνοοῦσε τὴν σύνοδον. Διότι διὰ τοῦς πρωθυπουργοῦς μας αἱ σύνοδοι τῶν Βουλῶν εἶνε ἀσθένεια, ἀποστήματα, ἐπιδημία. Καὶ ὅπως ἐν ὥρᾳ ἐπιδημίας προφυλαττόμεθα, κάμνωμεν δίαιτα, δὲν κραιπαλοῦμεν, δὲν τρώμε ὅ,τι τύχη, αὐτῶ καὶ οἱ κύριοι πρωθυπουργοὶ ὅταν παρῆ σύνοδος, προφυλάττονται, κάμνωμεν τὸν Κουάκερο, τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Νηστευτῆ, ἕως ὅτου νὰ περάσῃ τὸ κακὸ—ἡ Βουλὴ—καὶ τότε πασχάζου, βάφου τ' αὐγά τους, σφάζου τ' ἄρνια του, πλάθου τῆς κουλῶρες τους, μπαίνουν εἰς τὴν ταβέρνα, παίζουν τὸ μπουζούκι τους καὶ τραγουδοῦν μ' αὐτὸ: Ποιὰ ψυχὴ σὰν τὴ δική μου—ἔχει τὴν ὑπεμονὴν μου; Εἰς ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τσιμπούσια ἔγινε καὶ ὁ Σκουλούδης πρεσβυς! Καὶ τὸ νόστιμο εἶνε ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς συνόδου μας διεβεβαίωσαν φίλοι τινες βουλευταὶ τοῦ κ. Τρικούπη ὅτι παρητήθη τῆς ἰδέας αὐτῆς τοῦ νὰ κάμῃ τὸν Σκουλούδη πρεσβυν ἀπέναντι τῆς ἐξεγερθείσης ὀργῆς τῶν φίλων του. Σημειώσατε ὅτι ἡμεῖς, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, ἔχομεν πολὺ

καλὴν ἰδέαν περὶ τῶν προσόντων τοῦ κ. Σκουλούδη καὶ νομίζομεν αὐτὸν ἀξίον νὰ διευθύνῃ πρεσβείαν. Ἀλλὰ δὲν φθάνει τοῦτο· ὁ τόπος, βλέπετε, ἔχει τὰ δικαιώματά του. Εὐλαβούμεθα τὴν εὐφυῆν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ κ. Σκουλούδη, ἀλλ' εὐλαβούμεθα ἐπίσης καὶ τὰς παραδόσεις τοῦ τόπου. Πρὸ ἐνὸς ὀνόματος ἀγωνιστοῦ ἀποκαλυπτόμεθα, ὅταν δὲν ἀποκαλυπτόμεθα πρὸ ἐνὸς ὀνόματος εὐφυοῦς. Βεβαίως ἡ ἐποχὴ τῶν σκιῶν παρήλθεν· ἀλλ' ἡμεῖς δὲν στυπνοῦμεν τοῦτο· ἠθελήσαμεν μόνον νὰ σημειώσωμεν τὴν χυδαῖότητα μετὰ τὴν ὁποίαν γελᾷ ὁ κύριος Τρικούπης τοὺς φίλους του,

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς ἣν ἐλάβομεν ἐκ τῶν φυλακῶν Κόκλα:

»Προχθές, 25 Μαρτίου, ἄνθρωπος ἀπέθανεν ἐν ταῖς φυλακῆς Κόκλα ἐν διαστήματι 6 ὥρων. Ὁ αἰφνιδίως αὐτοῦ θάνατος ἐνέγει τὸ μυστηριώδες, γωσῶν τοὺς φυλακισμένους, ἀδυνατοῦσιν, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, ἀναγγεῖλαι ὅπου δεῖ. Ὡς δημοσιογράφος πράξατε τὸ καθήκον σας.»

Ὡς δημοσιογράφου πράττομεν τὸ καθήκον μας, παραδίδοντες τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα, ὅστις ἐλπίζομεν νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον.

Τὸ ἱερὸν κήρυγμα τοῦ Παργασσοῦ εἰς τὰς φυλακὰς φαίνεται ὅτι πρόκειται νὰ τὸ αἰσθανθῶσι μᾶλλον τὰ σώματα παρὰ αἱ ψυχὴ τῶν φυλακισμένων.

Οὕτω τὴν 25ην Μαρτίου—βεβαίως ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὑπῆρξε πολὺ ἀπαισία διὰ τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ Κόκλα—ἐνῶ ὁ ἱεροκήρυξ ἐπρόκειτο νὰ κηρύξῃ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ κώδων προσεκάλει τοὺς πιστοὺς εἰς ἀκρόασιν, μερικοὶ γυμνοὶ καὶ πετραχηλισμένοι—διότι ὑπάρχουσι καὶ τοιοῦτοι, οὕς εἶδομεν καὶ ἡμεῖς ἄλλοτε, ὁ δὲ Παργασσοῦς πρὶν ἢ φροντίσῃ διὰ τὰς ψυχὰς τῶν καταδίκων, καλλίτερα νὰ ἐφροντίζῃ διὰ τὰ γυμνά των μέλη,—καὶ ἕνεκα τῆς καταστάσεώς των αὐτῆς ἐντροπέμενοι νὰ παρουσιασθῶν ἐνώπιον τοῦ ἱεροκήρυκος καὶ ἕνεκα τοῦ ψύχους τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, ἠθέλησαν νὰ μείνουσι εἰς τὰ δωμάτιά των. Ἀλλ' ὁ ἀρχιψύλαξ τῆς ἡμέρας ἐπέβαλε τὴν βίαν. Εἰς ἐκ τῶν γυμνῶν ἀναγκασθεῖς νὰ ἐξέλθῃ, πῆγε καὶ στράμωξε ὀπισθεν τοῦ ἱεροκήρυκος, ὅπου καὶ ἄλλοι παλτοφόροι καὶ γουνοφόροι καταδίκαι, καλούμενοι ἐν τῇ φυλακῇ προῦχοντες, κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν γυμνῶν· ἀλλ' ὁ ἀρχιψύλαξ τῆς ἡμέρας ἐνόμισε τοῦτο ἀσέβειαν, καὶ ἐδῶ δίδομεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἀναφερόμενον εἰς τὸ *Μη Χάνεσαι* παθόντα, «θέτει χεῖρα βέβηλον ἐπὶ τῆς δυστυχίας μου, ἐπὶ τῆς ἀδυναμίας μου, ἐπὶ τῆς μονοχειρίας μου, μετ' ἀρπάζει ἐκ τῆς κόμης, μετ' κρημνύζει εἰς τὸ προαύλιον, μετ' ἕρει, μετ' ποδοπατεῖ, καὶ πρὸς ἐπιμετρον! Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι! Ἐπιφουλακῶν ἐν τῇ ἵπποτικότητι του, χωρὶς νὰ σεβασθῇ οὔτε τὸ ἐπὶ κεφαλῆς του στέμμα, οὔτε τοὺς παραδειγματιζόμενους οὕτω στρατιώτας του, οὔτε τοὺς ἐπτοκίμενους δυστυχεῖς καὶ ἐν τοῖς παθήμασιν ἀδελφοῦς μου, οὔτε τὸν ἀποστομωθέντα ἐνώπιον αὐτῆς τῆς θλιβερᾶς πραγματικότητος τῶν ἐλευθερίων μας ἱεροκήρυκα, μετ' ἕρει ἀνυπερῶς, γυμνῶ ξίρει, γέμων με τοιοῦτοτρόπως τῶν καρπῶν τοῦ 21.» Τώρα νομίζετε ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα δημοσιεύσαμεν σκοπὸν ἔχουν νὰ φέρουσι κανὲν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς

ψυχῆς τοῦ κ. Τρικούπη ὡς ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν ἢ ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀρχιφυλάκων ; Διόλου. Ὁ κ. Τρικούπης θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὀμιλῇ περὶ ἐλευθεριῶν ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ οἱ ἀρχιφυλάκες τοῦ κ. Τρικούπη θὰ ψοφοῦν σ' τὸ ξύλο τοὺς δυστυχεῖς φυλακισμένους. Καὶ ἡμεῖς θὰ ἐξακολουθοῦμεν νὰ διαμαρτυρώμεθα, παρηγοροῦντες πλατωνικῶς τὰ θύματα.

Μεταξὺ τοῦ Δ. Τσιτσῆ, κληρονόμου τοῦ μακαρίτου Τσιτσῆ καὶ ἰδιωκτῆτος τῆς μεγαλοπρεποῦς οἰκίας ἐπὶ τῶν Ὀδῶν Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημίας—πρόην Λυκαίου Ἀντωνιάδου—ἀφ' ἐνὸς καὶ τῶν ἐπιτρόπων τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀφ' ἑτέρου, ὑφίσταται ἀπὸ τινος μονομαχία.

Ὁ κ. Τσιτσῆς διήρесе τὸ μέγα τετραγωνικὸν οἰκόπεδόν του εἰς δύο καὶ ἔταμε μίαν νέαν ὁδόν, ἣν ἐδώρισε τῷ δημοσίῳ, ἔταμε δὲ καὶ μίαν ἄλλην, ἣτις ὅμως καταλήγει εἰς τὸ κιγκλιωτὸν περιβόλιον ὀπισθεν τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς πόλεως τὸ περιβόλιον αὐτὸ φέρεται ὡς πλατεία. Ἄλλ' οἱ Ἐπίτροποι καὶ οἱ Ἱερεῖς τὸ ἐκινηθῆσαν καὶ περιώρισαν οὕτω ἐν πρακτικῶν καὶ δένδρον τὸ τοξοειδῆς Ἱερὸν τοῦ Ναοῦ. Ὁ Τσιτσῆς θέλει νὰ κάμῃ δρόμον, καταδαφίζων ἕνα τοῖχον, ἀποτελοῦντα τῶρα πλευρὰν τοῦ περιβολίου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἄφινον οἱ ἐπίτροποι ἀπεφάσισε νὰ οἰκοδομήσῃ, ρίπτων τὸν τοῖχον, τοῦθ' ὅπερ θὰ κατέληγεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ χθὲς οἱ Ἱερεῖς, οἱ ἐπίτροποι καὶ πολλοὶ πιστοὶ συνενωθέντες ἐν ἀλαλαγμοῖς, ἐν φωναῖς, ἐν ἀφορισμοῖς, ἐν λιθοβολισμοῖς ἀπεπειράθησαν νὰ ἐμποδίσωσιν. Ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας φθάσας ἐγκαίρως διέλυσε τὴν συνεδρίαν καὶ διέταξε ν' ἀναβληθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ οἰκοδομή. Σημειωτέον ὅτι ἡ οἰκοδομὴ ἐγένετο ἐγγράφῳ ἀδεία τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας. Βλέπετε ὅτι φωνὴ λαοῦ φωνὴ

Διευθυντοῦ. Εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ δὲν ἀναμιγνύμεθα συνήθως. Ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, μεταξὺ ἐπιτρόπων καὶ νόμου. Διὰ τὴν νὰ δοθῇ ἡ ἀδεία εἰς τὸν Τσιτσῆ νὰ κτίσῃ ; Διὰ τὴν νὰ ἐμποδίζηται τῶρα ἀπὸ νὰ κτίσῃ ; Ἄν θέλουν δὲ οἱ κύριοι ἐπίτροποι ν' ἀκούσουν τὴν γνώμην μας, ἡ γνώμη μας εἶνε αὕτη : ἀγαπῶμεν τὰ δένδρα, τὴν χλόην, τὴν πρασινάδα ἄλλ' ἀγαπῶμεν συγχρόνως καὶ τοὺς Ἀμερικανούς. Τὸ ἀνοίγειν δρόμον μᾶς φαίνεται πρᾶγμα καλόν, πρᾶγμα προοδευτικόν. Καὶ ὅταν ὁ δρόμος αὐτὸς πηγαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ πρᾶγμα μᾶς φαίνεται ἀκόμη καλλίτερον. Εἰς τὴν θρησκευτικὴν των συνείδησιν δὲν ἐπεμβαίνομεν λέγομεν μόνον τὴν γνώμην μας.

Ἀγγώσῳ ποιητῇ. — Ἐλήφθησαν, ἐλήφθησαν, καὶ εἶθε μὴν ἐλαμβάνοντο !

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Τί κόσμος, τί ὄχλοβὴ ἴστων Φαληρέα κάτου
τί ἄμαξαις καὶ τί ἵπποις, τί ἄλογα βαρβάτα,
τί ὁμορφιαῖς, τί ἀσχημαῖς ἴστων ἀκροθαλασσιά του,
καὶ τί γεράμματα μαζῇ με ροδισμένα νηάτα,
τί πρόσωπα ἀλλόκοτα καὶ τί ποικιλίας γλώσσαις,
Γαλλίδες, Ἀμερικαναῖς, γραικαῖς, ἀγγλίδες, ρώσσαις !

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 446)

Ὁ Λυκογιάννης, ἐδραϊῶς ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του, τὰ νῦτα στηρίζων ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ μὲ τεταμένους τοὺς βραχίονας, ἀνέμενε τὴν φοβερὰν τῆς πτώσεως στιγμήν, ἄχρις οὗ ἡ Ἐριέττη ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἡ Ἐριέττη οὐδόλως ἐνόησεν ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος τὴν ἐπιφιγῆν ἐπὶ τοῦ εὐρυστέρου στήθους του, κηθότι εἶχεν ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις. Ἡ Σωσάνη καὶ ὁ πατὴρ της, ὅστις προσῆλθε παρ' αὐτῆς, ἔρρηξαν κραυγὴν χαρποιαίν, ἀλλὰ πάραυτα προσέβλεψαν ἀλλήλους μετ' ἀνεκφράστου ἀγωνίας. Τί ἐμελλε νὰ πράξῃ ὁ Λυκογιάννης ; Τῷ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναβῆ ὑψηλότερον, συνάμα δὲ δὲν ἦδύνατο καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ πλέον μετὰ τῆς Ἐριέττης, καθὼ μὴ ἔχων τὰς χεῖρας ἐλευθέρως, τὸν ἐπικινδύνον δρόμον ἐξ οὗ εἶχεν ἐλθεῖ. Ἡ Σωσάνη ἤγωνία, πυκναὶ σταγόνας ψυχροῦ ἰδρώτους ἔ-

στίλβον ἐπὶ τοῦ μετώπου της, καταρρέουσαι ἐπὶ τῶν παρειῶν της, πυρετώδες δὲ ρίγος κατέλαβε τὰ μέλη τοῦ σώματός της.

— Οἱ δυστυχεῖς, οἱ δυστυχεῖς ! ἐφώνησεν στενάζουσα, ἐχάθησαν καὶ οἱ δύο !

Μόλις ἀπήγγειλε τοὺς λόγους τούτους καὶ ὁ Λυκογιάννης μετὰ τῆς Ἐριέττης ἐγένοντο ἄφαντοι. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐξέβαλον νέαν κραυγὴν, κραυγὴν ἐκπλήξεως τὴν φορὰν ταύτην, διότι ὁ Λυκογιάννης εἰσεχώρησεν εἰς πάροδόν τινα, εἶδος τι σύραγγος φυσικῆς, ἣς τὴν ὑπαρξίν προφανῶς ἐγνώριζε. Πέντε λεπτὰ παρῆλθον, πέντε λεπτὰ φοβερὰς ἀγωνίας, μακρὰ ὡς αἱ ὄραι, ὅτε ὁ Λυκογιάννης, κρατῶν πάντοτε τὴν Ἐριέττην εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀνεφάνη καὶ αὖθις ἐξεληθὼν ἐξ ὅπῃς κειμένης ἀκριβῶς ὑποκάτω τοῦ πρώτου ὄροπέδιου. Ὁ ἀγριάνθρωπος ἐξέβαλε κραυγὴν θριαμβοῦ, ἵνα εἰδοποιήσῃ ἀναμφιβόλως τοὺς ἄνωθεν εὐρισκομένους, καὶ κατήλθεν εἰς τὸ ὄροπέδιον μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προσφυλάξεως.

— Ἐσώθη ! ἐσώθη !
Αἱ λέξεις αὗται ἐπληξάν τὰ ὦτα τῆς κυρίας Δεσιμαίτζ, ἣτις ἐπανελάμβανε τὰς αἰσθήσεις της.
— Ἐσώθη, ἐσώθη ! ἐπανελάβε.
— Ναί, ναί.
— Ποῦ εἶναι λοιπόν ;

Ἐκεῖ ὅπου τὰ κύματα ἀφορίζουν στ' ἀκρογιάλι, ὅπου ὁ κάμπος ἀνοικτός ξαπλώνεται μπροστά τους, ὅπου κοιμάται ἡσυχά ὁ Καραϊτικός καὶ ἄλλοι, ποῦ μιὰ φορὰ κυνήγησαν τοὺς Τούρκους τ' ἄλογά τους, ἐκεῖ ἐστήσαν φοβερὸν ἀγῶνα ἱππικῆς, καὶ θε νὰ τρέξουν μερικοὶ ἱππῶται τῆς φακῆς !

Δὲν εἶνε Ἕλληνες αὐτοὶ, οὔτε Ρωμηοὶ δὲν εἶναι ἡ γλῶσσα τους ἑλληνικὴ μιὰ λέξι δὲ λαλεῖ ἂν δὲν πιστεύης, ἀκουσε πῶς ὀμιλοῦν καὶ κρίνε :
Μὴν κολορέλλ! — Ὁ, μὴν ἀμι, οὐ ἐλλὰ Κοραλλ;
Κ' ἐνῶ γιὰ τὴν φοράδα του ὁ Κολορέλλ ρωτάει, αὐτὸς γιὰ τὴν γυναϊκά του νομίζει . . . κ' ἀπαντάει.

Καὶ ὅμως ἱπποδρόμια τὴν ἑορτὴν βαρτίζουν, κ' ἑλληνικαῖς ἴστω Φάληρα σημαῖαις ἀνεβάζουν, ἐνῶ οἱ ζέντελμαρ αὐτοὶ πολὺ καλὰ γνωρίζουν πῶς οἱ σημερινοὶ Ρωμηοὶ ὄλα αὐτὰ τὰ βράζουν, ὅτι δὲν δίδουν δυ' ἑλεπτά γιὰ τὰ προγονικά τους, κ' εἶναι ποῖο γνήσι' ἀπ' αὐτοὺς πολὺ τὰ ἄλογά τους.

— Τὸ ἄλογό σου-Δαγοβέρ ! — Πατὴρ του ; — Ὁ Μαχμούτς !
— Καὶ μήτηρ του ; — Ἡ Σεραφεῖμ ! — Πάππος του ; — Ὁ Φαφούτς !
Ἄν θέτε καὶ τὸν πρόπαππο, κ' ἀκόμη τὴν προμάμη, ἀλλὰ θὰ πῆτε ὄλ' αὐτὰ κάνεις ; τί νὰ τὰ κάμῃ ;
Φθάνει μόνο νὰ μάθετε πῶς εἶναι εὐγενῆς ράτσα ἀρχαία σύγχρονος με τοὺς ὁμογενεῖς.

Νά, βγαίνουνε χρωματιστοὶ ἱππῶται ἀρλεκίνοι, καὶ μέσ' τὸ κύκλο μπαίνουνε τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος κ' ἐνῶ ὁ ἕνας ἀρχινᾷ ἔτσι κ' ἄλλῶς νὰ κρίνῃ, εἶπα κ' ἐγὼ νὰ βροῖσκονταν ἐκεῖ κανένας ὄνος, καὶ πρὶν νὰ δώσῃ ὁ ἀρχηγὸς τὸ πρόσταγμα προφθάσῃ, φτερά νὰ κάμῃ ἀετοῦ καὶ νὰ τοὺς ξεπεράσῃ.

Γιὰ δὲ τους, τρέχουν, χάνονται καὶ ξεπετοῦν θαρρεῖς, νομίζεις πῶς στὴ γῆ ἀκουμπᾷ ἡ δόλια τους κοιλιὰ, τῶρα περνᾷ ὁ καρῶς καὶ τῶρα ὁ φαρῆς, καὶ μέσ' τὴν κοσμομυργίγγι μιὰ δὲν ἀκούς μιλιὰ μὰ τέλος ἕνας μοναχὸς στὸ στῆλο φθάνει πρώτος, καὶ χιλιάδες ξεφωνοῦν οὐρὰ ! ὁ . . . ὁ Δὸν Κισῶτος.

Καὶ τρέχουνε, καὶ σταματοῦν, καὶ πάλι ξανατρέχουν κ' ἰδρύνουνε τὰ ἄλογα καὶ οἱ ἵπποις ἰδρύνουν. . . Χειροκροτοῦνε οἱ ρωμηοὶ ἀφ' οὗ δουλειὰ δὲν ἔχουν, μὰ πάλι οἱ ἱππῶται μας σὲ λίγο τὸ φουσκόνουν ! Κι' ἰδρύνοντας καὶ τρέχοντας, καὶ ἔτσι τύρι-λύρι Ρωμηοὶ μου, ἐτελείωσε κ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι !

Νεφελέτζ.

ΠΩΣ ΑΠΟΣΟΒΕΙΤΑΙ Η ΕΥΛΟΓΙΑ

Διατρίβων ἐν Τριπόλει πρὸ δεκατριῶν περίπου ἐτῶν ἀπύθνητον ἐκ βαθέως ἀλγους τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν :

Πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ βασιλέως κτλ.

Τρίπολις, 10 Σεπτεμβρίου 1871.

Ἄνταῦθα ἡ νόσος εὐλογία ἔλαβε φοβερὰν ἐπίτασιν καὶ

— Ἐδῶ κάτω, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα, ἐλάτε, ἀγαπητῆ μοι Κλεμεντίνη, ἐλάτε, θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν καὶ πάλιν.

Ἡ κυρία Δε-Σιμαίτζ ἐγερθεῖσα ἐστήριχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κ. Δε-Βιολαῖν, πάντες δὲ ἔσπευσαν νὰ καταβῶσιν. Ἡ Ἐριέττη ἦτο πλαγιασμένη ἐπὶ παχέως στρώματος χλόης, ὁ δὲ Λυκογιάννης γονυπετῆς παρ' αὐτῆς, με τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀκτινοβολοῦντας, ἀπήλασε τῆς θεᾶς αὐτῆς ἐν ἐκστάσει διατελῶν. Ἡ νεᾶνις ἀνεζωογονήθη μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τῆς θερμότητος τῶν φιλημάτων τῆς μητρός της, μόλις δ' ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ βλέμμα της προσήλωθη ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος προσώπου τοῦ σωτήρος της, ὅστις ἔρριψεν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν μακρὰν κόμην του.

— Λυκογιάννη ! Λυκογιάννη ! ἐπεφώνησεν ἡ νεᾶνις.

Ὁ ἀγριάνθρωπος, ὅστις ἠσθάνθη εἰσθῶν ἐν αὐτῷ ἀγνωστόν τι ὅμοιον φλέγοντι πυρὶ, ἠγέρθη ἀποτόμως ὡσεὶ ὑπὸ ἑλατηρίου κινήσει, ὀλόκληρον τὸ σῶμά του ἐταράχθη.

— Ναί, ἀγαπητῆ μοι, εἶλεγε ἡ κυρία Δε-Σιμαίτζ, ὁ Λυκογιάννης, αὐτὸ τὸ γενναῖο παλληκάρι, σὲ ἔσωσε !

— Ναί, ναί, ἐνθυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἡ Ἐριέττη, τοὺς ὀφθαλμοὺς διαρκῶς προσηλωμένους ἔχουσα ἐπὶ τοῦ σωτήρος της, ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ ὁποίου ἀνῆλθεν αἰφνῆδως τὸ ἐρυθρῆμα. Αἱ λοιπαὶ νεᾶνιδες ἐξήταζον τὸν ἀγριάνθρωπον μετὰ περιεργείας καὶ μετὰ ζῶηρον ἐνδιαφέροντος. Ἡ κόμησσα τῷ ἀπύθνητε θερμὰ συγχαρητήρια, εἰς ἃ δὲν ἐ-

φαίνετο ἐντελῶς ἀναίσθητος, καίπερ μὴ ἐννοῶν ἐντελῶς αὐτὰ.

— Λυκογιάννη, εἶπεν ὁ κ. Δε-Βιολαῖν, λαβὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ, πρέπει ν' ἀφήσῃ πλέον αὐτὴν τὴν ἐλευθέρην ὑπαρξίν σου εἰς τὰ δάση ἢ σημερινὴ καλὴ πράξις σου ἀξίζει γενναίαν καὶ ἀνταξίαν ἀμοιβῆν. Ὅλοι μας ἐνδιαφερόμεθα περὶ σοῦ, θέλομεν τὸ καλόν σου, τὴν εὐδαιμονίαν σου. . . Λυκογιάννη, θὰ ἐλθῃς μαζῇ μας.

Ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ κ. Δε-Βιολαῖν καὶ τῆς εὐγλώττου ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας του, ὁ Λυκογιάννης ἐμάντευσε τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων του, ἀπομακρυνθεὶς δὲ κατὰ τι ἀποτόμως, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἐθλίψε τὴν καρδίαν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἀφῆκε βαθὴν στεναγμόν, εἶτα ὤρμησε πηδῶν διὰ μέσου τῶν βράχων καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

— Ὡ ! μαμά, μαμά, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Δε-Σιμαίτζ μετὰ θλιβεροῦ ὕφους, δὲν θέλει οὔτε καν νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν !

ΙΓ'

ΕΡΩΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἡ συνάντησις τοῦ Λυκογιάννη μετὰ τῆς δεσποινίδος Δε-Σιμαίτζ, τῆς ὁποίας τὴν ζῶην ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ σώσῃ, ὑπῆρξε μέγα γεγονός ἐν τῷ βίῳ του, μιὰ ἐσωτερικὴ πρό-

νοί προσβαλλόμενοι πολλαπλασιάζονται καθ' ἑκάστην. Εἶναι βέβαιον, ὅτι αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαὶ φροντίζουσιν ἐκ τῶν ἐπινόντων νὰ ἐνοικιάζωσιν οἰκίας, ὥστε ν' ἀπομονώσιν τοὺς ἀσθενεῖς, ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ κακόν, εἰ δυνατόν, καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι τῆς ἰδέας :

α') Ν' ἀποσταλῶσι, ὅσον ὅσον τε τάχιον καὶ ὅσῳ δυνατόν πλείοτεροι ἰατροὶ μὲ δαμαλίδα, ὥστε νὰ ἐμβολιάσωσιν ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐν τῇ πόλει καὶ τὰ περίξ χωρία μὴ ντοιούτους.

β') Ἐπειδὴ κατὰ πᾶν σάββατον γίνεται τὸ σύνθημα παζάρου εἰς τὰς δύο τῆς πόλεως πλατείας καὶ συσσωρεύονται ἐξ ὅλων τῶν χωρίων ἄνθρωποι διὰ τὰς συναλλαγὰς πτωχῶν νὰ ἐμποδισθῇ, εἰ δυνατόν, τὸ τοιοῦτον διοικητικῶς μὲχρι τῆς ἐξαλείψεως τῆς νόσου.»

Καὶ ἄλλοτε (1) ὅτε ἕνεκα τῆς ἐν Κρήτῃ ἐπαναστάσεως ἐλήφθη μέτρον καὶ τὰ πλοῖα τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων ἠμετέροισιν ἐκείθεν εἰς Πειραιᾶ γυναικόπαιδα πρὸς διάσωσιν, ἠεπειδὴ συγχρόνως τότε τὸ ἐν Κρήτῃ ἐνσκηψάν νόσημα τῆς νεύλογιας, ἀνεφάνη εἰς μεταφερθείσας καὶ διασκορπισθείσας Κρητικὰς οἰκογενεῖας ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρὸς συντήρησιν, παρουσιασθεῖς εἰς τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα, τὸν παρκαλέσα διὰ νὰ μὴ γεμίσῃ τὸ Δράτος εὐλογιῶντων διὰ τῆς μεταδόσεως—καθὼς οὐδὲν, ὡς νὰ ἤμεθα ἄγριοι, ἠδὲν εἶναι ἐμβολιασμένοι—νὰ διατάξῃ, ὅπως αὐθωρεῖ, ἅμα ντῆ ἀφίξει πλοίου εἰς Πειραιᾶ, φέροντος Κρητικὰς οἰκογενεῖας, μεταβαίνουσιν ἐξ Ἀθηνῶν ἰατροὶ καὶ ἐμβολιάζωσι πᾶντας τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ Κρήτας, οὓς νὰ θέτωσιν εἰς ὀγκυατήμερον καθαρίσιν καὶ κατόπιν σκορπίζουσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὥστε νὰ μὴ μεταδοθῇ τὸ μόλυσμα καὶ συγχρόνως ἐκείναι αἱ ἀτυχεῖς οἰκογενεῖαι νὰ μὴ ὑποφέρωσι, μάλιστα σωζόμεναι ἐκ τῆς σφαγῆς καὶ τῶσων περιπετειῶν καὶ

(1) Ἐκτοτε ἀπὸ τοῦ 1868 χρονολογεῖται ἡ νόσος εἰς τὸ Κράτος.

νὰπὸ ἕτερον κακόν. Καὶ ὁ βασιλεὺς τὸ παραδέχθη ἀσμένως καὶ διέταξε τότε διὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, ὅπως πληρῶθῃ πρόνοια. Ἐς αὐτῇ λοιπὸν καὶ ἦδη διὰ τῆς μερίμνης του, οὐχὶ μόνον τὴν Τρίπολιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν νομόν, διότι καὶ εἰς τὰ περίξ χωρία ἀνεφάνη ἡ νόσος.

Ἐἶναι λυπηρὸν ἀληθῶς σήμερον, ὅτε πασιγνώστον εἶναι ντὸ προληπτικὸν μέσον, ἡ εὐλογία νὰ κάμνη θύματα. Ἄδεχθητε κτλ. *Ὅλος οἶλος.»

II

Τοιαῦτα ἐπροτεινόμεν ἐκτοτε—καὶ ἴσως ἡ μᾶλλον βέβαιον, ἂν ἐλαμβάνοντο τότε σύντονα μέτρα, δὲν θὰ εἶχον σήμερον αἱ οἰκογενεῖαι σύνοικον τὴν ἐπάρατον νόσον—ἀλλὰ δὲν ἐδόθη δυστυχῶς οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς ἐπιστολὴν μὴ οὔσαν πολιτικὴν, διότι ἐδῶ δὲν ἐννοοῦν ποτὲ νὰ προλάβουν, καὶ τί ἐστὶ κοινωνικὴ διοίκησις, μολονότι δὲν ἐννοοῦν καὶ τὴν πολιτικὴν διοίκησιν ἀκόμη, τὴν ὁποῖαν πιστεύουσιν ὅτι συνίσταται εἰς τὸ διορῶν, παῦν, μεταθέτω, σπαταλῶ διὰ τὰ προσθέτω φέροντος ἐπὶ φέροντος, τοὺς ὁποῖους πληρώνουσιν ἰσογγύστως, ἐλπίζοντες πάντοτε βελτίους, οἱ δυστυχεῖς συμπολίται, ἐνθ' ἀσυνειδήτως δὲν λαμβάνεται ποτὲ φροντίς, καὶ σήμερον ὡς ἐκ τῆς ἐγκληματικῆς ἀπροβλεψίας μας εἰς ὅλα καὶ ἡ φοβερά αὕτη ἀσθένεια, μεταδοθεῖσα βαθμηδὸν παντοῦ, οὐχὶ μόνον θερίζει δωρεᾶν, ἀλλὰ καὶ κατέστη ἐνδημικὴ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς, μὴ ἀπαυδοῦντες, διότι πονοῦμεν, ὑπόμειν καὶ πάλιν φωνῆν καὶ προτεινόμεν τὰ ἀκόλουθα μόνον σωσίβια μέτρα :

Πρῶτον, ὅπως, ὡς εἶδεν ὁ ἀναγνώστης, ἀπὸ τῶσων ἐτῶν ἐζητοῦμεν ἵνα ἀποσταλῶσιν ἰατροὶ μετὰ δαμαλίδος εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι τὸ ἰατροσυνέδριον καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, ὧν ἦτο καθήκον, ἠμέλλεσαν καὶ δὲν ἐπρομηθεύθησαν ἐπαρκῆ δαμαλίδα, ἀφῆκαν δὲ τὸ δι-

πον τινα ἐξέγερσις. Καὶ ὄντως, ἐκτοτε ἀνετὰ πολὺ εἶχε μεταβληθῆ καὶ στιγμιαία σχεδὸν μεταμόρφωσις ἐτελέσθη ἐν αὐτῷ δὲν ἦτο πλέον ὁ ἴδιος καὶ τοῦτο τὸ ἠσθάνετο. Ὑπόστατο παντοειδῆς συγκινήσεις ἀγνώστους ἕως τότε καὶ τὰς ὁποίας δὲν ἠμποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἐνοήσῃ. Μεγάλῃ θλίψει, μαῦρη μελαγχολία τὸν ἐκυρίευσαν. Καὶ ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται καὶ ὁ ἴδιος τὴν λυπηρὰν του θέσιν. Ὅσάκις ἔβλεπε τὴν εἰκόνα του ἀντανακλωμένῃ ἐντὸς τῆς διαυγοῦς ὑδατος, ἀνετρίχιαζε ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἡ συγκίνησις αὐτῆ ἦτο ἕνα αἰσθημα αἰσχυρῶς. Ναι, ὁ δυστυχὴς, ἠσχύονετο διὰ τὸν ἑαυτὸν του, περιεφρόνει τὴν δύναμιν καὶ τὰ λοιπὰ φυσικὰ πλεονεκτήματά του, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν, ταπεινώσιν καὶ εὐτελείαν του. Αὐταὶ αἱ σκωτεινὰ σκέψεις τὸν ἀπερρόφουν, τὸν ἐνανούριζον, τὸν ἀπεκοίμιζον.

Μιὰ μελωδικὴ φωνὴ ἀντηχοῦσε εἰς τὰ ὦτά του ἦτον ἡ φωνὴ νεάνιδος, ἡ φωνὴ τῆς Ἐρριέτης δὲ-Σιμαίξ. Λιωνίως ἤκουε τὰς ἐπιφανήσεις Λυκογιάννης! Λυκογιάννη! . . . Ἦτο τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐκείνη τὸ ἔδωκεν ὁ Λυκογιάννης; ἦτον αὐτός. Ἦ ὠραία νεάνις τὸν παρετῆρει μὲ τοὺς μεγάλους, γλαυκοὺς καὶ ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς της, ὡς δὲ κατῶθεν τοῦ βράχου, οὕτως ἠσθάνετο εἰσδύουσαν ἐν αὐτῷ τὴν φλόγα τοῦ εὐγνώμονος τούτου βλέμματος, ὅπερ τῶσων ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν τῷ ἐνεποίησε. Τὸ ὄνειρόν

του δὲν τὸν ἠπάτα, διότι πράγματι ἦτον ἡ Ἐρριέτη κα οὐχὶ ἄλλη τις νεάνις ἦν τῷ παρίστα.

Ἄπαξ μόνον τὴν εἶδεν, ἀλλὰ μετὰξὺ χιλίων ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, διότι ἡ εἰκόνα της βαθῶς ἐνεχαράχθη ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ναι, ἡ νεάνις αὕτη, ἣτις τὸν ἐπλησίαζεν ἐλαφρῶς, ἵνα μὴ τὸν ἐξυπνήσῃ, ἣτις ἐκυπτεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἐμελώδει εἰς τὴν ἀκοήν του, καὶ οἱ λεπτοὶ βόστρυχοι ἐθώπευον τὸ πρόσωπόν του, ἡ νεάνις αὕτη ἦτον ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἔσωσεν, ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐσφιγξεν, ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ τῆς ὁποίας ἡ καρδία ἐπαλλε πλησίον τῆς ἰδικῆς του. Ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο ἐπὶ τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της στερηζομένην ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τὴν κόμην της ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, τὰ χεῖλη της ὀίγοντα τὴν παρεῖάν του. . . Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀκαταπύστως τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἀνέπνεε τὸ γλυκὺ ἄρωμα τῶν μενεξέδων, τοὺς ὁποίους ἔφερον ἡ Ἐρριέτη ἐπὶ τῆς κόμης της. Ἰδοὺ διατὶ ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης μετεβλήθη τῶσων, ὥστε δὲν ἀνεγνώριζε πλέον τὸν ἑαυτὸν του. Τὴν ἡμέραν ἡ τὴν νύκτα, ἐξυπνος ἡ κοιμώμενος, διαρκῶς ἐσυλλογιζέτο τὴν δεσποινίδα δὲ-Σιμαίξ. Ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης ἦτον ἐρωτόληπτος, δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος γεννηθέντος τοῦ ἐρωτος ἐν τῇ καρδίᾳ του. Καὶ ὁ δυστυχὴς οὐδὲως ἀμφεβαλλε περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀγνώστου τούτου πράγματος, ὅπερ τὸν κατετάρασσα καὶ ἐξήγειρεν ἐν αὐτῷ συγχρόνως ἀπειρίαν ἰδεῶν, συγκεχυμένων μὲν εἰσέτι καὶ σκοτει-

καίωμα ἀνεξελέγκτως εἰς ἐμπόρους νὰ προμηθευθῶσι τοιαύτην, καὶ ὡς ἐκ τῆς μὴ εἰδικότητος τῶν ἐπρομηθεύθησαν νόθον—πρὸς Θεοῦ ποῦ εὐρισκόμεθα—καὶ τὴν ὁποῖαν ἐν τούτοις ἐπώλησαν καὶ ὑπερτιμημένα, ὅπως καὶ ἄλλοτε, λέγομεν, ὑψώσαμεν φωνῆν, καὶ ἦδη συνιστώμεν εἰς τὴν κυβερνήσιν νὰ προμηθευθῇ ὅσον τὸ δυνατόν τάχιον δαμαλίδα γνησία καὶ ἀφθονοῦσα—καὶ δύναται ἐντὸς μηνός—ν' ἀποστελῇ δὲ ταύτην ἀναλόγως καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα χωρία **Δωρεᾶν**, διὰ νὰ μὴ ἀκούη αἰφνης τις π. χ. ὅτι εἰς τὸ χωρίον Γκορτζᾶ τῆς Λακεδαιμόνος ἐκ διακοσίων ἀγγελμορφοῦν τέκνων, ἐκτὸς τῶν μεγάλων, ἀπέθανον, ἐνσκηψάσης τῆς νόσου, ἐθδομηκόντα, καὶ ὅχι μόνον δαμαλίδας δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ οὐδ' ἰατροὺς ἐφάνη, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τις, λέγω ἐν Γορτυνίᾳ καὶ παντοῦ νεάνιδας χθῆς σὺν τὴν δροσιᾶν καὶ σήμερον βολοζοκομμένας.

Ἐκτὸς τούτου προτεινόμεν :

Νὰ κηρυχθῶσιν εἰς οἰοῖ ἀποκλεισμὸν αἱ ἐπαρχίαι καὶ αἱ μεγαλοπόλεις μετὰξὺ τῶν καὶ ἀμοιβαίως, καὶ κυρίως ὁ Πειραιεὺς, εἰς ὃν ὑπὲρ ποτε χορεύει σήμερον ἡ εὐλογία καὶ εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ 1867 εἶνε πάντοτε ἡ ἐστία αὐτῆς, εἰς ἀποκλεισμὸν, λέγω, διοικητικόν, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ μεταβαῖν ἢ ἀπέργεται ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τοῦ υγειονομικοῦ σταθμοῦ, εἰς ὃν νὰ ἐνδεικνῆ ὅτι ἐμβολιάσθη τοῦλάχιστον πρὸ μηνός.

Νὰ προσκληθῶσι συγχρόνως οἱ πολῖται πρὸς ἐμβολιασμὸν δωρεᾶν καὶ ἐντὸς ὀρισμένου χρόνου ἀπὸ τῆς ὅσον τάχιον ἐπειγούσης ἀποστολῆς καὶ ἐμφανίσεως ἐμβολιαστοῦ. Ὁ δὲ μὴ ὑπακούσας νὰ καταδικάζηται ἐπὶ μεταδόσει μολυντικῆς νόσου, ὡς ἐπιδικητικὸς τοῦ νοσήματος, συλλαμβανόμενος δὲ νὰ ἐμβολιάζηται διὰ τῆς βίας, νὰ κλείηται ἐπὶ μῆνα εἰς λοιμοκαθαρτήριον, ἕως οὐ ἐντελῶς ἀναπτυχθῇ ἡ δαμαλὶς καὶ ποτισθῇ τὸ σῶμα καὶ κατόπιν νὰ παραπέμπεται εἰς τὴν εἰ-

σαγγελίαν διὰ νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς παραβάσεώς του.

Μὴ μὲ εἶπτε ἀπαιτεῖται εἰδικὸς νόμος, διότι ἀφ' ὅτου ἤρχισαν νὰ γίνονται νόμοι ἐπὶ νόμων, ἡ παρανομία καὶ ἡ παραλυσία ὑψώσαν κεφαλὴν. Ἐνοήσατε μᾶλλον τὸ ὀρθόν καὶ δίκαιον, διότι δὲν εἶναι δικαιοτέρος νόμος, ἀπὸ ἐκείνον ὅστις διδάσκει, ὅτι ἕκαστος μὴ ἐμβολιαζόμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γείνη, προσβληθεῖς ἀπὸ μίasma, οἰοῖ αὐτόχειρ, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γείνη καὶ θετικὰ δολοφόνος ἄλλων, μεταδίδων τὸ μίasma. Καὶ διὰ τοὺς δολοφόνους καὶ μεταδιδόντας μολυντικὴν νόσον ὑπάρχει νόμος.

III

Μὴ σὰς φαίνονται δυσκολοκατόρθωτα ὅσα γράφω, διότι εἰς τὴν ἀποφασιστικὴν καλὴν διάθεσιν καὶ εἰς τὴν αὐστηρὰν ὅσῳ δικαίαν πατρικὴν διοίκησιν τὸ πᾶν εἶνε εὐκολόν. Ἐκτὸς τούτου εἰς τὰς ἐκτάκτους περιπτώσεις λαμβάνονται καὶ ἐκτακτὰ μέτρα.

— Βάρδα, σὲ λέγουν, μὴ συλλάβῃς ποτὲ ἕνα ἀποφύγοντα νὰ ἐμβολιασθῇ ἐκ προλήψεως καὶ φανατισμοῦ, ἔστω καὶ ἂν μαινῆται ἡ ἀσθένεια, ἔστω καὶ ἂν οὗτος μεταδόσῃ τὴν ἀκόλουθον, προσβληθεῖς αἰφνης, εἰς ἑκατὸν συγχωρίους τοῦ ἐπιδικητικῶς τὸ μόλυσμα, διότι οὔτε λυσσῶντα δάκνοιντα τὰς σάρκας του καὶ ριπτόμενον νὰ διαγκάσῃ τοῦ διαβάτῃ, δύνασαι νὰ συλλάβῃς πρὶν ἀνακράξῃς : σταθῆτε, κύριε, σὰς παρακαλῶ, πρὶν τῷ ἐπιδείξει ἐνταλμα συλλήψεως καὶ τῷ εἶπῃ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τοῦ βασιλέως σὲ συλλαμβάνω.

— Ἐ! ἀρκεῖ. Οὐχὶ μόνον τὸν συλλαμβάνω, διότι τὸ ἐγκλημα εἶναι διαρκῶς ἐπ' αὐτοφρόν, ἀλλὰ κάμνω καὶ ὅ,τι κάμνουν οἱ συγγενεῖς, ἀφοῦ ἐξαντλήσωσι ὅλα τὰ μέσα τῆς

νῶν, πλὴν ἐτοιμῶν νὰ διαφύγωσιν ἀπὸ τοῦ σκοτοῦς τῆς διανοίας του καὶ νὰ προσλάβωσιν ὑπόστασιν. Πᾶν ὅ,τι ἔβλεπε τῷ ἐφαίνετο τώρα μεταβεβλημένον, ὅπως εἶχε μεταβληθῇ καὶ αὐτός. Ὁ οὐρανός, ὁ ἥλιος, οἱ ἀστέρες, ἡ χλόη καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ θλιβεροὶ καὶ σιωπηλοὶ βράχοι, προσέλαβον εἰς τὰ ὄμματα του ἄλλην ὄψιν. Πρὸηγουμένως οὐδέποτε νύχαριστετο νὰ βλέπῃ τοὺς ἀστέρας, τοὺς ἀγνώστους τούτους κόσμους, ἀλλὰ τώρα τοὺς παρετῆρει ρεμβάζων, συμμαζεύμενος, ἀνίσχυος.

Ἐνόμιζεν, ὅτι κάποιαι φωναὶ τοῦ ἡμιλοῦσαν ἀπὸ μέσα ὁ θόρυβος τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων, ὁ φλοῖσος τοῦ ῥύακος, τὸ ἄσμα τοῦ πτηνοῦ, ὁ ψιθυρισμὸς τοῦ ἐντόμου, ὅλα αὐτὰ ἦσαν φωναὶ μυστηριώδεις, ἀπευθυνόμεναι πρὸς τὸν νοῦν καὶ πρὸς τὴν ψυχὴν του. Ὅλα τὰ πράγματα τὰ ἐξήταξε τώρα διαφοροτρόπως, ὡς νὰ τὰ ἔβλεπε πρῶτην φορὰν. Ἦ καλλονὴ τῆς σεληνῆς, ἡ λαμψὶς τοῦ ἡλίου, τὸ τρέμον φῶς τῶν ἀστέρων, τὸ κυκλοτερές τοῦ ὀρίζοντος τὸν ἐξέπληττον ὡς παιδίον, ὡς νὰ ἦσαν νερὰ θεάματα δι' αὐτόν. Καὶ αὐτὸ τὸ τίποτε τοῦ ἑκάμνε ἐντύπωσιν, τὸν συνεκίνηε σύσσωμον. Ἐνδιεφέρετο περὶ τοῦ μύρμηκος, σῦροντος τὸ ἄχυρον, ὅπερ ἐμελλε νὰ τῷ χρησιμεύσῃ πρὸς κατασκευὴν τῆς ὑπογείου κατοικίας του ἀφῆρειτο ἐπὶ ὄρας ἐλακλήρους παρατηρῶν τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν τὸν ἴστόν της ἑθαύμαζε τὰς ἐπὶ τῆς χλόης στιλβούσας σταγόνας τῆς ὀρόσου· σταματῶν ἐνώπιον ἀνθους τὸ παρετῆρει ἀκίνητος,

ὁ βιροπολῶν. Πολλάκις σταυροπόδι καθήμενος καὶ τὴν κεφαλὴν βυθίζων ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἐκλαίε πικρῶς. Αὐτός ὁ μηδέποτε φοβηθεῖς τι ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ συνειθισμένος εἰς ὅλους τοὺς ψιθύρους τοῦ δάσους, ἐφρικία τώρα ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων περὶξ αὐτοῦ θορύβων καὶ συνεκινεῖτο, καὶ θὰ ἐξελάμβανε τὴν αὐτὸν ὡς δύσπιστον καὶ δειλόν. Κατέφευγεν καὶ αὐθὶς εἰς τὸ ἐρημητήριόν του, λησμονῶν ἐν τῇ μοναξίᾳ τὰς πικρὰς του σκέψεις. Ἐπεζῆται ἐπιμόνως τὰ σκοτῆ, μόνον τὴν νύκτα ἠγάπα, διότι τὸ φῶς τὴν ἡμέραν τοῦ ἑκάμνε κακόν, τὸν ἐτρόμαζεν.

Φεῦ ὁ Λυκογιάννης ἐγένεν ὅσον οὐδέποτε ἄλλο ἄγριος ! Δὲν μετέβαινε πλέον νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ διασκεδάσῃ μαζὺ μὲ τοὺς φίλους του ἀνθρακίς, οὔτε νὰ παρακαθίσῃ εἰς τὴν τράπεζάν των μάλιστα ἐτρῶγε διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ τῆς πείνης ὡς ἐκ τούτου ἐγένε ἀτίσχυος, καὶ ἐγέννα οἰκτον ἡ ὄψις του. Δὲν ἐξήρχετο πλέον ἐκ τοῦ δάσους καὶ ἐλησμονεῖ τὸν φίλον του Ἰάκωβον Γρανδὲν, ὅστις εἰς μάτην πλέον τὸν ἀνέμενεν ἐν τῷ ἄγρῳ ὅπου εἰργάζετο. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὅλο ἐσυλλογιζέτο τὴν κόρην τὴν ὁποῖαν ἔσωσεν, μίαν ἡμέραν τὸν κατέλαβε φλογερὰ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἐπανίδῃ, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ ἐκαρφώθη εἰς τὸν νοῦν του. Νὰ τὴν ἐπανίδῃ !

(Ἀκροουθεῖ)

ύπομονης, εἰς δυστροποῦντα νὰ λάβῃ τὸ ἱατρικὸν ἀσθενῆ τοῦ οἴκου των. Μεταχειρίζομαι, ἀφοῦ ἐξαντλήσω τοὺς εὐαγγελικούς λόγους, τὴν βίαν καὶ τὸν ἐμβολιάζω καὶ ἀν συμπέση μάλιστα νὰ εἶναι συγγενῆς ἢ οἰκείος καὶ ἐπιμένων ὠθήσει ἢ δυστροπία του τὴν ἀγανάκτησίν μου μέχρι τοῦ ἀκαταλογίστου, τότε καταλαμβάνετε ὅλοι τί γίνεται.

Μὴ σὰς φαίνονται, ἐπαναλέγω, ἀδύνατα ἅσα γράφω, διότι εἶναι καὶ ἐντροπὴ πλῆσον. Πρέπει νὰ διώξωμεν τὴν ἀσθένειαν καὶ ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν ἐργασίαν πρὸς ἀποσβῆσιν τῆς εἰς ὅλον τὸ κράτος καὶ τὴν ἀναλαμβάνω μετὰ πεποιθήσεως στηριζόμενος εἰς τὴν προθυμίαν τῶν φρονίμων καὶ εἰς τὴν διορατικότητά των ἔννοούντων με, εἰς οὓς συγ καταλέγεται βεβαίως καὶ ὁ ἀναγνώστης.

IV

Διὰ τοῦτο μάλιστα δημοσίως παρακαλῶ τὴν κυβέρνησιν νὰ με διορίσῃ γενικὸν ἐπόπτην κατὰ τῆς ἐπιδημίας, νὰ μοι δώσῃ τρεῖς ἱατροὺς πληρωνομένους ἀδρῶς καὶ εἰκοσιπέντε ἀνδρας τῆς ἐκλογῆς μου ὡς ἐκτελεστάς με ἑκατοντάδραχμον μισθόν, τοὺς ὁποίους ν' ἀντικαθιστῶ ἀνεῦ ἀνωτέρας ἐγκρίσεως ἐν περιπτώσει δυστροπίας, διότι θὰ τρέχωμεν ὡς ἀγωγάται ταντοῦ καὶ πιθανόν τίς νὰ μὴ θελήσῃ.

— Μὴ μὲ εἶπη τις : "Ω! Ζητεῖς νὰ δοθῇ δαμαλις δωρεάν, ζητεῖς ἱατροὺς καὶ φύλακας με μεγάλους μισθοὺς, ζητεῖς ὁδοιπορικὰ, ζητεῖς ἐκτάκτους τέλους δαπάνας, καὶ δὲν ὑπάρχει βουλή νὰ ἐγκρίνῃ.

Δὲν ζητῶ ἐκτάκτους δαπάνας, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐξόδων τῆς γενικῆς ἀσφαλείας, καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ προορισμὸς τοῦ κονδυλίου τούτου ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, καὶ οὐχί εἰς ἐντάλλαμα φίλων ἢ ἐφημερίδων διὰ νὰ γράψωσιν ὅτι ἡ κυβέρνησις ἔχει ὥρατα μύτη.

Παρακαλῶ ἐπίσης σὺν τῷ διορισμῷ μου ὡς ἐπόπτου νὰ μοι δοθῇ τὸ δικαίωμα, διατρέχοντι τὰς ἐπαρχίας, ὅπου παραστῆ ἀνάγκη νὰ καλῶ τὰς δημοτικὰς καὶ λοιπὰς ἀρχὰς εἰς συνδρομὴν μου, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀποσοβητικῶν τῆς νόσου μέτρων.

— Ἐχομεν τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ὑγιεινῆς, θὰ μὲ εἶπετε ἴσως.

Καλὴ εἶνε καὶ ἡ καθημένη εἰς τὸ δῶμά της ἐπιτροπὴ τῆς Ὑγιεινῆς, ἀλλὰ διὰ τὸ μέλλον, ὅταν ἡ ἀγγελὰς, τὴν ὁποίαν ἠγόρασε καὶ κάμνει δοκιμὰς νὰ κατασκευάζῃ δαμαλίδα, παράξῃ καρποὺς ὥστε νὰ προλαμβάνῃ, πλὴν ! σήμερον δὲν πρόκειται νὰ προλάβωμεν, ἀλλὰ νὰ κτυπήσωμεν τὴν ἀσθένειαν. Λοιπὸν ἄς ἀφίσωμεν τὰς δοκιμὰς πρὸς τὸ παρὸν καὶ ἄς ἐνεργήσωμεν ὡς γράφω κατὰ τῆς εὐλογίας μὴ αἰφνης ἐφαρμοσθῆ εἰς ἡμᾶς ὁ μύθος ὅσο νὰ διαβάσῃ ἢ ἀλεποῦ τὰ φημάνιά της, ἐπῆγε τὸ τομάρι της ἔς τὸ παζάρι.

Ναί ! ἐνεργήσατε, καὶ ἐὰν δὲν ἀρέσκω ἐγὼ, διορίσατε ἄλλον μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ με παραλάβῃ ὡς ὑπηρετὴν του, διὰ νὰ συντελέσω εἰς ὅ,τι δύναμαι, διότι ἐγὼ θέλω ἀποτελεσματικὴν ἐνέργειαν, καὶ οὐχί νὰ βλέπω ἱατροσυνοδία, ἐπιτροπὰς Ὑγιεινῆς, Ἐρυθρὸν Σταυρὸν ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τύφους καὶ εὐλογίαν καὶ ἴσως αὔριον καὶ παύωλην, ὡς ἐκ τῆς ἀκαθαρσίας καὶ ρυπαρότητος.

Θ. Γ. Κολοκοτρώνης

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, ἀντικρὺ τοῦ βιβλιοπωλείου Βίλμπεργ

ὁ πρῶτον ὑπαλληλος τοῦ ἐμπορικοῦ Κοκκῶνη κύριος

M. ΠΛΗΤΑΣ

ἤνοιξε κατάστημα ἐμπορικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπὸ ὅλα, μὲ ἓνα γοῦσ.ο μοναδικόν, καὶ με κατὰ τιμὰς εὐγενεστάτας καὶ λεπτὰς.

Κυρίως ψιλικά, φοκόλα, φανέλλες ἀγγλικαῖς λεπταῖς, ὀμπρέλαις, εἶδη πολυτελείας, ἀρώματα, χιλια ἄλλα πράγματα, καὶ **ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΥΡΙΩΝ**

ΤΟ ΣΑΛΩΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

φέρει εἰς γνώσιν τῆς πολυαριθμοῦ πελατῆας τοῦ ὅτι ὁ παντοπόλης **Σχῆτος Σικμοανδρόπουλος** πώλει σάπωνα φέροντα ψευδῶς τὴν ἐπιγραφὴν

ΣΑΠΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

Γίνονται δὲ αἱ προσήκουσαι ἐρευναι διὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ ὁ παραποιήσας.

ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΝ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Ὁδὸς Σταδίου κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύτσικα)

ΛΑΥΡΙΟΝ

Εἰς τὸ ἐν Λαυρίῳ Κατάστημα

N. ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ Σας

πωλοῦνται οἱ περίφημοι **οἴνοι ἀδελφῶν Οἰκονόμου**, ἐρυθροὶ καὶ λευκοὶ, εἰς τὰς αὐτὰς ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις τιμὰς, προστιθεμένων μόνον τῶν ἐξόδων τῆς μεταφορᾶς καὶ τοῦ δημοτικῷ φόρου. Τὸ αὐτὸ Κατάστημα δέχεται καὶ παραγγελίας διὰ προμήθεισιν μεγάλων ποσοτήτων

ΣΑΡΤΟΗΦΑΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, μετὰ τὸν ἐμπορικὸν Γαβαλιὰ καὶ Κοκοροπούλου.

Ἔ- Ὅλα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης. — Ἐ- **πισκεπτήρια** χαλκογραφημένα καὶ ἄλλα τῆς στιγμῆς. — **Σφραγίδες** καὶ ἐπικεφαλίδες, χρομολιθογραφημένας καὶ μ.η. — Μόνη ἀποθήκη τῶν ἐμπορικῶν **Καταστίχων** τοῦ Διεθνoῦς φήμης Καὶ ταστήματος τοῦ **EDLER** καὶ **CRISHE** τοῦ Ἀνυῆρου. — Ἡ Μόνη ἀποθήκη τοῦ πε- **ριφήμου σιγαροχάρτου ZOB.** Πρὸς δὲ

ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΦΑΚΕΛΟΠΟΙΕΙΟΝ.